

Не для того багатого, що брата здирає,
Що гріш богом, а братерство брехнею вважає;
Не для того щасливого, що зріс гарно, стиха
І не вірить в людське лихо, бо сам не знав лиха;
Не для того невинного із умом дитячим,
Що не вірить в людську злобу, бо її не бачив,—
Не для них сі співи-думи гіркі, сумовиті,
Ні для тих, що естетичним туманом повиті.
Багач скаже: «Якийсь дурень грає на сопівці:
Братство! Воля! Де вовки є, мусять бути й вівці».
А щасливий: «Завидющі у поета очі:
Сам нещасний, то вже в щастя й вірити не хоче».
А невинний крикне: «Пробі! Деморалізація!
Що він сам валяєсь в гнилі, то нам ще не рація!»
А естетик скаже: «Дух тут ненародний бачу:
Холодом з пісень тих віє на народну вдачу».
Строго судить пан естетик, та й по правді таки
Арістотелевим ліктем мірить «Гайдамаки».
Він нутром цілим не любить голих та голодних,
Спец'яліст від зберігання святощів народних.